

BİR BALIK BİN HAYAL

EBRU ARIK

ÇİZER:
ELHAM NARGESIVASH

Toprak, o sabah
heyecandan yerinde
duramıyordu.
Erkenden hazırlanmıştı,
kapının önünde
dedesini bekliyordu.

“Hazır mısın bakalım
Toprak?” diye seslendi
dedesi gülerek.
Çünkü az sonra tekneye
atlayıp masmavi denize
açılacaklardı.

Toprak olduğu yerde zıp zıp zıpladı.
“Hazırıııııı! Hem de hiç bu kadar hazır olmamıştım!”
Oltalar sırta, sandviçler çantaya,
Haydi doğruca denize, balık tutmaya!

Dalgaların tatlı sesi duyuldu: **Hışır hışır!**
Dedesi dümeni Toprak'a emanet etti.

Kuşlar onlara **“Güle güle!”** dedi, rüzgâr ağaçlarla dans etti.
Deniz masmavi, güneş sapsarıydı.
“Bugün kocaman bir balık tutacağız!” dedi Toprak. İçi kıpır kıpırdı.

Oltaları “cup!” diye
serin sulara bıraktılar.
Bir şarkı dededen, bir
tekerleme Toprak’tan,
keyifle beklemeye başladılar.

Derken, Toprak’ın
oltasının ucu suya bir
battı, bir çıktı!

GULUK! GULUK!

“İşte geliyor!” diye bağırdı Toprak.
Var gücüyle oltasına asıldı, hızla çevirdi makarayı.

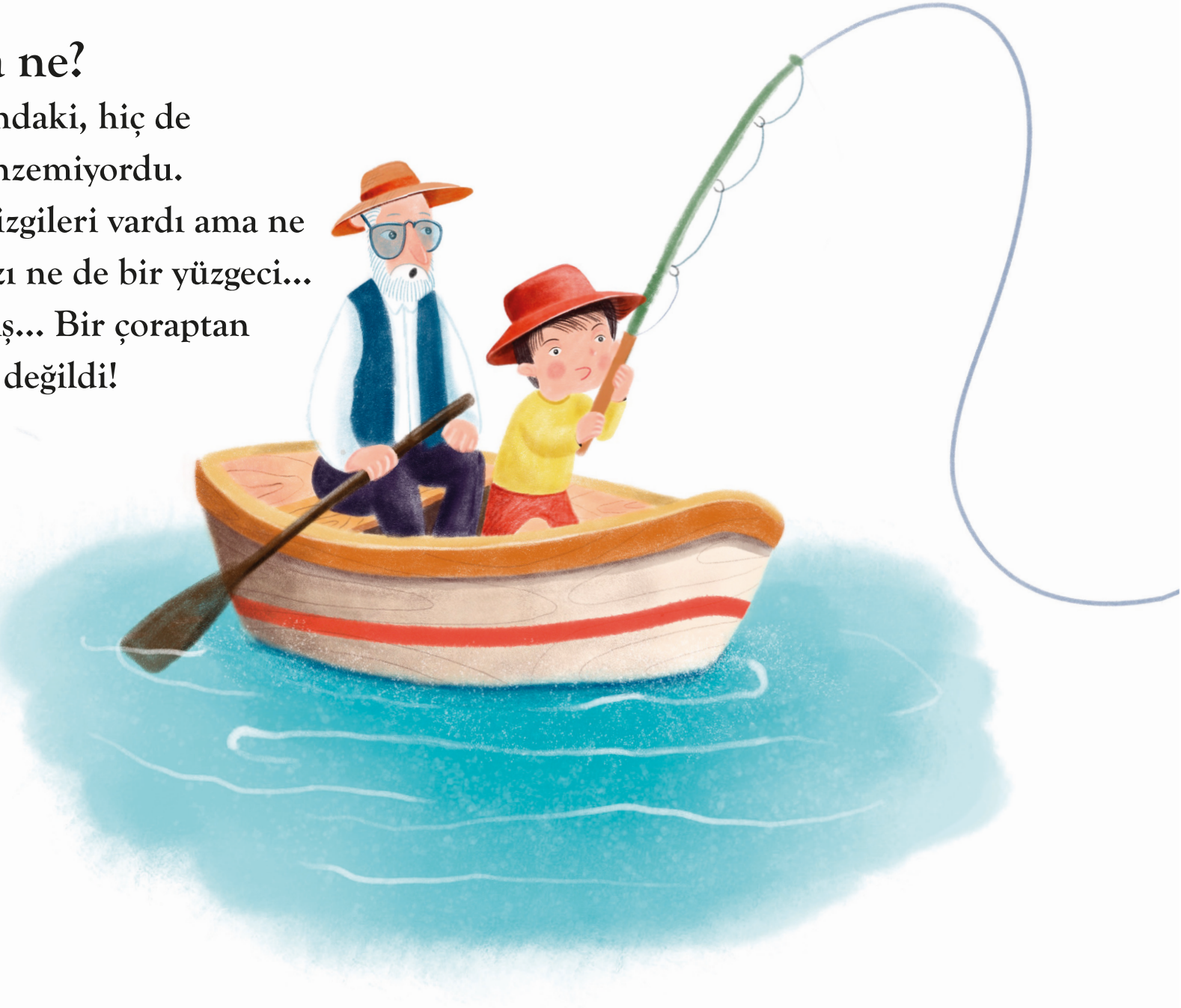

Ama o da ne?

Oltanın ucundaki, hiç de
bir balığa benzemiyordu.

Rengârenk çizgileri vardı ama ne
gözleri ne ağzı ne de bir yüzgeci...

Bu tek kalmış... Bir çoraptan
başka bir şey değildi!

Toprak şaşkınlıkla bağırdı: “Dede, bu balık değil ki!”
Dedesı bıyık altından güldü. “Haklısın. Ama belki de parmakları
üşüyen bir balığın çorabıdır, ne dersin?”

“Olur mu hiç öyle şey, dede?” dedi
Toprak gülerek.

“Balıkların parmakları yoktur!
Yüzgece de çorap giyilmez.”

Sonra bir an duraksadı.

“Yoksa giyilir mi?”

Balık yerine çorap yakalamak

Toprak’ın hevesini biraz kırmıştı. Yine de
çorabı özenle katlayıp yanına koydu.

Oltayı tekrar suya attılar.

